

BEZPRAWNIK (2) *sb m*

bez- (1), beł- (1).

N sg bezprawnik (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Człowiek postępujący wbrew prawu, niesłusznie, niesprawiedliwie (2) : Káždy duch który nie wyznawa iż Iezus chrístus przyłzedł w ćiele/ z Bogá nie ielt: á ten ielt (duch) Antychrístow. Y obiáwion będzie on bezpráwnik ktorego Pan zágłádzi duchem wít swoich/ á świętym przyściem swoim łkáži. CzechEp 322, 355.

KN